

“Maar dan... Wie of wat is dat? En hoe komt iemand in een boom terecht?”

Michaëla pakt haar tas en zet hem op tafel.

“Dat gaan we pas snappen als we weten wat er vroeger met dit land is gebeurd. Met dit huis. Met die familie. Met die man.”

Ze bedoelt Alejandro.

Hij wil de autosleutels pakken. Voordat hij ze oppakt, horen ze boven hun hoofd één zachte kraak. Niet eng, niet dreigend. Meer alsof het huis iets in zich houdt. Iets wat niet weet of het naar boven of naar beneden moet.

Ze kijkt naar het plafond.

“Die put, de boom en de berg staan op een lijn als je zo kijkt.”

Ze kijkt over de wasmachine, door het raampje naar buiten, naar de boom met daarachter de berg.

“En Alejandro wil dat we wegblijven. Dat kán geen toeval zijn.”

Hij knikt langzaam.

“We gaan. Iemand gaat praten.”

Ze lopen naar buiten. De schaduw van de boom ligt strak en stil langs de grond, alsof hij deze keer niets van plan is.

Ze stappen in de auto, vastbesloten om antwoorden te vinden, en rijden weg.

Wanneer ze de oprit afrijden, ziet Michaëla in de buitenspiegel iets wat René niet ziet, een vrouwelijk silhouet, heel vaag, heel even zichtbaar in de schaduw van de boom. Niet duidelijk, geen gezicht, geen details, alleen een vorm. En zodra ze met haar ogen knippert, is het weg.

Ze zegt nog niets. Nog niet. Eerst moeten ze iemand vinden die wél praat.

De rit naar het dorp duurt vijf minuten, maar voelt langer,

alsof de weg zichzelf iets probeert te herinneren, alsof de tijd stroperiger is geworden om hen heen.

Als ze het dorp binnenrijden, valt één ding direct op. Het is stil. Veel te stil. Geen pratende mensen op stoelen voor de deur. Geen lachende kinderen. Geen muziek van een radio ergens achter een open raam. Het enige geluid is het zachte gezoem van de auto, die René uitzet bij het plein.

Ze stappen uit.

Aan het terras zit een oudere vrouw, haar gezicht rimpelig maar vriendelijk. Ze kijkt op zodra ze hen ziet en iets in haar houding verstijft, niet van angst, eerder van herkenning.

Michaëla glimlacht vriendelijk.

“Buenos días.”

De vrouw antwoordt zacht en beleefd, maar haar ogen flitsen kort richting de heuvel, naar hun huis, naar de boom, die je net vanuit het dorp kunt zien staan.

René stapt dichterbij. *“Perdona...”* zegt hij voorzichtig.

“We zoeken iemand. Iemand die misschien kan vertellen wat er hier, jaren geleden, is gebeurd.”

De vrouw schuift haar kopje iets verder weg, alsof ze daarmee afstand wil creëren.

“Waarom vragen jullie dat?”

Ze gaan bij haar aan het tafeltje zitten en Michaëla legt haar hand op tafel met een vriendelijk, open gebaar.

“We hebben iets gevonden. Iets wat niet in een boom hoort te zitten. Een ring. En iets van stof.”

De vrouw verstijft.

Haar lippen bewegen even zonder geluid, alsof haar keel blokkeert.

René ziet het. Zij weet iets.

“Señora,” zegt hij zacht. “Iemand zit vast in die boom.”

Haar blik schiet omhoog, dit keer vol paniek. Ze kijkt om zich heen, alsof ze bang is dat iemand meeluistert.

Dan fluistert ze: "Er zijn verhalen..."

Ze leunt iets voorover en haar stem wordt nog zachter. "Dingen die je niet moet aanraken."

Michaëla reageert meteen.

"Maar we hebben het aangeraakt. En die vrouw. Wie ze ook is. Wil iets zeggen."

De oudere vrouw ademt diep in. Ze kijkt van de een naar de ander, alsof ze moet beslissen of ze hen kan vertrouwen. En dan zegt ze: "Wat jullie zoeken is niet in het dorp."

René fronst. "Waar dan?"

Ze staart naar de sinaasappelboom in de verte. Zelfs vanaf hier valt de kromming ervan op.

"Het is waar alles begonnen is."

Hij voelt het meteen. Hij weet het. Zij voelt het ook. Het antwoord ligt niet in een huis. Niet in een archief. Niet bij buren. Maar op een plek die Alejandro liever begraven houdt dan zijn eigen verleden.

René buigt iets naar de vrouw toe.

"Waar is dat? Waar begon alles?"

Ze opent haar mond. Slikt en kijkt opnieuw angstig om zich heen en dan, alsof ze iets hoort wat zij niet kunnen horen, fluistert ze: "Volg Alejandro niet."

René en Michaëla kijken elkaar aan.

"Waarom niet?"

De vrouw voegt eraan toe, zo zacht dat ze het amper kunnen verstaan: "Hij wil niet dat zij terugkomt."

Michaëla grijpt hem bij de arm.

"René..." zegt ze. Ze bedoelt haar."

De vrouw knikt, maar dan verandert haar blik plotseling.